

Oponentský posudek na diplomovou práci Alexandera Platznera *K vybraným koncepcím interpretácie v interkultúrnom dialógu*

Mgr. Jan Bíba, Ph.D.

Formální stránka práce

Předložená práce má 64 stran. Text je kromě úvodu a závěru členěn do dvou kapitol. Autor správně cituje. Práce je psána ve slovenském jazyce, a proto se necítím dostatečně kompetentní k hodnocení její jazykové úrovně, přesto se nemohu ubránit dojmu, že autorovi občas unikají překlepy a jazykové neobratnosti.

Obsahová stránka práce

Tématem práce, jak napovídá její název, je problematika interkulturního dialogu v současných diskusích. Autor chce analyzovat původ pojmu interkulturního dialogu a zároveň představit některá jeho klíčová pojetí. Tomuto cíli je přizpůsobena i struktura práce. Zatímco v první kapitole autor prostřednictvím přehledu literatury k současné diskusi vysvětluje pojem a étos interkulturality, v druhé představuje pět odlišných koncepcí interkulturního dialogu, přičemž největší pozornost věnuje koncepci vycházející z kritické hermeneutiky Hanse-Herberta Köglera.

Nemá smysl podrobně rozebírat jednotlivé kroky Platznerovy argumentace. Autor v práci prokázal svoji pečlivost, důslednost, dobrý přehled v tématu, podrobnou znalost rozmanitých přístupů od kritické teorie po New Age a schopnost jasně formulovat své teze. V tom nelze práci opravdu nic vytknout. Jediná moje výtku, která ovšem nekazí celkově velmi dobrý dojem, se týká jisté nedostatečnosti prozkoumání a zproblematizování východisek některých přístupů, které Platzner referuje. Můžeme například po postmoderní kritice osvícenské epistemologie bez uzardění hovořit formulaci „všeobecně platných transkultúrne zdiaľaných noriem“? (str. 1.) Nebo, lze souhlasit s autorem, když přitakává Köglerovu tvrzení, že uznání nemožnosti překročit kontexty by znemožnilo jakoukoli kritickou reflexi (s. 50-51). Tato pozice kromě toho, že implikuje možnost sdíleného a snad i univerzálního meta-kontextu, nebere v potaz možnosti kritiky objevené vnitřní nestabilitou kontextů v derridovské dekonstrukci a podobně. Je možné, že kdyby autor více pracoval i s autory, kteří chápou možnost dialogu a uznání mezi různými kulturami jinak než prostřednictvím pojmu uznání, mohl by si tím otevřít jiné perspektivy. Z toho pohledu je jistě škoda, že v práci není ani zmínka o Jamesi Tullym atd.

I přes uvedenou výtku, která však směřuje spíše nad rámec diplomové práce, považuji předložený text za velmi zdařilý a bezpečně splňující všechny požadavky kladné na diplomovou práci. Nemohu tedy jinak než jej doporučit k obhajobě se známkou **výborně**.

V Praze, 2. února 2014